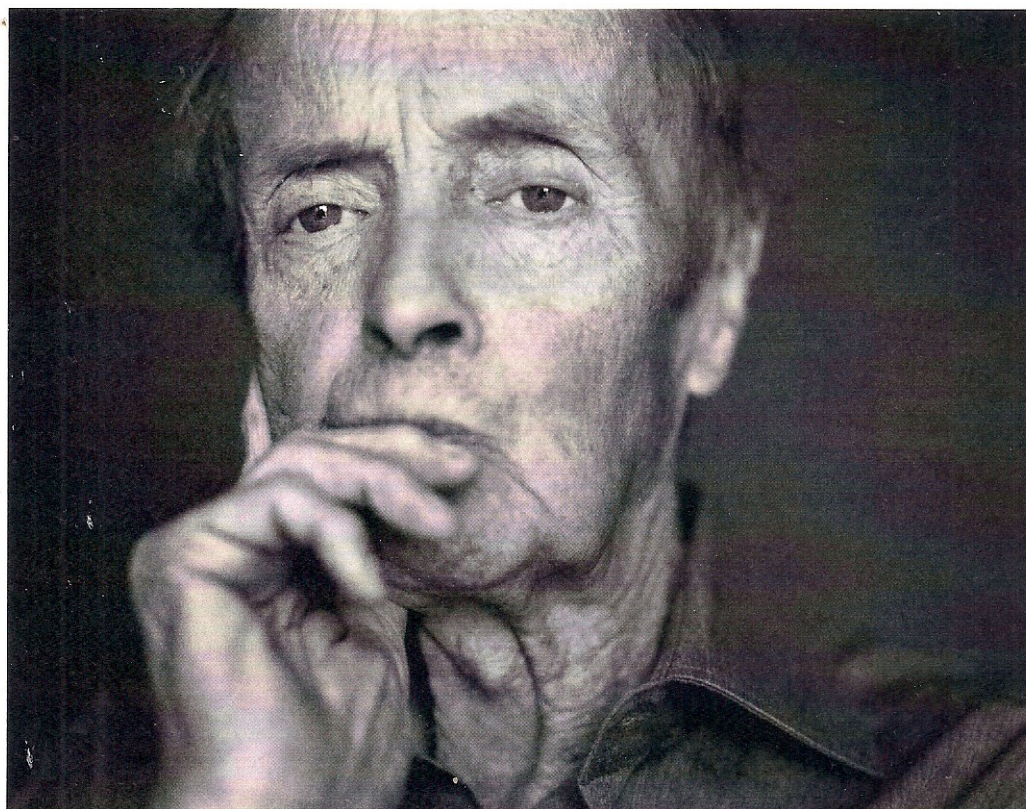

Roger De Troyer °Heldergem 13 feb. 1931 - +Aalst 13 sept. 2018

ROGER DE TROYER

weduwnaar van mevrouw Julia Strickx

Geboren in Heldergem op 13 februari 1931
Overleden in Aalst op 13 september 2018

En als ik dood ga, huil maar niet
ik ben niet echt dood moet je weten
het is maar een lichaam dat ik achterliet
dood ben ik pas als jij me bent vergeten

En als ik dood ga, treur maar niet
ik ben niet echt weg moet je weten
het is de heimwee die ik achterliet
dood ben ik pas als jij dat bent vergeten

En als ik dood ga, huil maar niet
ik ben niet echt dood moet je weten
het is het verlangen dat ik achterliet
dood ben ik pas als jij dat bent vergeten
dood ben ik pas als jij me bent vergeten.

Bram Vermeulen

De familie dankt u voor uw steun en medeleven

foto Tom Keymeulen

Uitvaartzorg & Grafzerken Bael Haaltert - Denderhoutem - Mere 054/33 36 83

Dit is mijn laatste brief aan jou, va.

Beste va,

Op onze kast, in de huiskamer, stond vele jaren een foto van een broer die ik nooit gekend heb. Zijn naam was Erik. Hij stief in een verkeersongeval toen hij amper 6 was. Voor jou moet het een ondraaglijke gedachte geweest zijn. Toch vond je genoeg moed om verder te leven met je andere zoontje en later kreeg je nog twee kinderen. Ik ben de jongste. Maar de dood van mijn oudste broer hing altijd in de kamer. Vaak onuitgesproken.

Ik herinner me de sinterklaasavonden. Waarbij wij vol spanning zaten te wachten op de sint. Tot plots de deur onverwacht openging, en snoep en koekjes naar binnen werden gegooid. Wij schrokken ons telkens rot, maar graaiden dan meteen om zoveel mogelijk buit te verzamelen in onze handjes. In de verte hoorden we hoe de deur van de veranda dichtviel. We hebben de sint nooit betrappt. Alleen jij, was telkens die avond toevallig met de afwas bezig. Maar je hield vol dat je de sint helemaal niet gezien had.

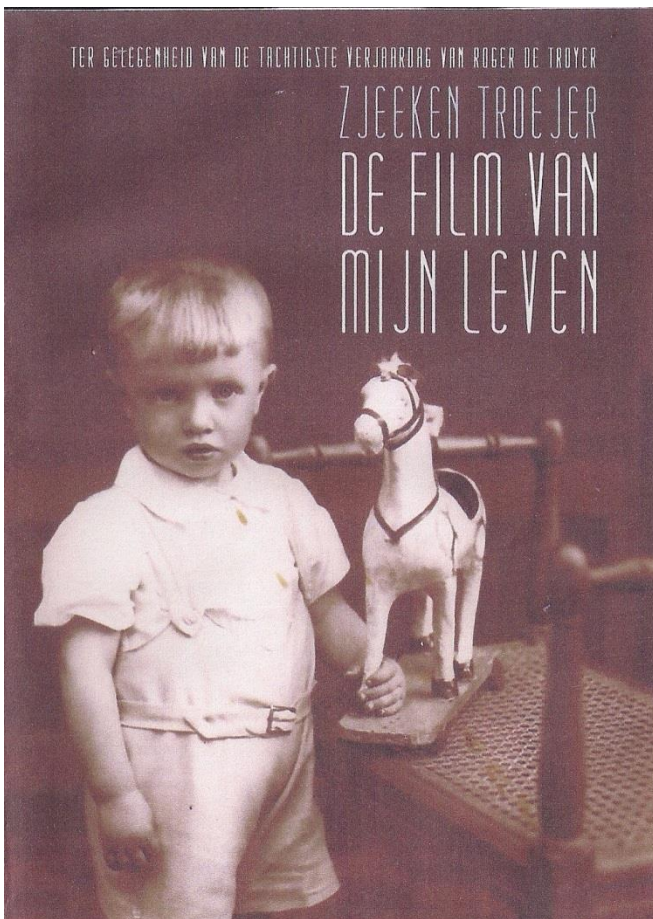
Ik herinner me onze reizen die we samen maakten naar Frankrijk, Italië, Luxemburg, Spanje.. waar ik telkens zo naar uitkeek.

Ik herinner me de geur van de lekkere reuzenwafels die jouw vader maakte op de Leuvense stoof, met varkensvet en die we dan samen opaten.

Ik herinner me onze gezellige televisieavonden. De Olympische Spelen van Munchen in 1972 zagen we op onze eerste kleurentelevisie. We keken samen naar Secret Army (Vluchtroute) op BRT, De Collega's, All Creatures Great and Small, en Maurice De Wilde, één van je favoriete programma's. Terwijl ik die als kind toch een beetje een zeurpiet vond.

Ik herinner me de ochtend dat je me wakker maakte. Je zei toen met trillende stem dat moe die nacht gestorven was in het ziekenhuis. Ik was 20. Jij verloor die nacht de liefde van je leven. De tweede grote tragiek in je leven. En toch kroop je weer overeind. Met de hulp van familie, burens en vrienden. Jij zorgde ervoor dat we konden studeren en zelfs op kot gaan. En jaren later vond je ook weer het geluk in een nieuwe liefde.

Toen je 80 werd, maakte ik een film over je leven en sprak ik uren met je broer, zus, vrienden die je zo goed gekend hebben. En voor het eerst leerde ik je op een andere manier kennen. Ik hoorde verhalen over je dromen, je ambitie, je teleurstellingen, je grote liefdes, je passie voor de familie- en dorpsgeschiedenis, je sociale kant en je gedrevenheid om anderen te helpen én ook je kwinkslagen en humor. Ik ontdekte zelfs dat je een kapoen was die graag grappen uithaalde. Zo had ik je als zoon nooit bekeken. Je hebt me geregeld gezegd hoe diep ontroerd je was door de film

van je leven. Als antwoord op de film schreef je zelf een boek waarin je ronduit vertelt over je leven en over hoe de oorlog je droom om verder te studeren aan flarden schoot.

Sinds die film is mijn band met jou veel sterker. We zagen elkaar ook meer. En naarmate je ouder en ziek werd, kwamen de herinneringen uit je leven steeds scherper terug. De fijne, maar ook de tragische gebeurtenissen. Vieze dromen, noemde je die. Pas de laatste jaren begon je spontaan te vertellen over de dood van je eerste zoon. Over hoe het noodlot je wreed uitlachte die dag. Je vrouw die zoals elke woensdag frieten wilde maken met eieren in het frietvet. Maar er waren geen eieren meer. Daarom vroeg ze haar zoontje om bij memé aan de overkant van de straat eieren te halen. Wat er allemaal misliep zullen we nooit precies weten. Maar het kwam allemaal samen. Een te snelle auto. Een wellicht dronken chauffeur. Jouw zoontje die misschien te snel wou oversteken om daarna verder te kunnen spelen. Een buurman die nog riep, pas op voor de auto. Maar het was te laat. Je zoon werd geraakt door de auto en vloog in de lucht. En dan dat rotte schuldgevoel. Frustraties. En de onmogelijkheid om de tijd terug te draaien. Of hoe een ei het verschil kan maken tussen leven en dood. Alles komt in slow motion terug.

Toen je je zoon na het ongeval zag, was hij zwaargewond. In het ziekenhuis keek een arts in zijn ogen en zei aan jou: C'est Grave, monsieur, c'est grave. Kort daarna stierf je oudste zoon. Voor het eerste hoorde ik het volledige verhaal uit jouw mond. En nooit voelde ik me dichter bij jou.

Ik herinner me hoe we twee jaar geleden samen naar het oorlogsmuseum in Klerken gingen, waar je ondanks je kanker, helemaal opleefde en onophoudelijk vertelde over de oorlog aan de jonge leraar die het museum openhoudt. Dit was je lievelingsplek. Geschiedenis. En die liefde voor geschiedenis heb je zonder twijfel doorgegeven aan mij en ook aan je kleindochter Maura. En daar ben ik je heel dankbaar voor. We zullen ervoor zorgen dat je zorgvuldig opgebouwd archief niet verloren gaat en open staat voor iedereen die zich wil verdiepen in de geschiedenis van Heldergerm en je familie.

Dank je wel va, in mijn naam, in naam van mijn broers, voor alles wat je voor ons gedaan hebt. We zullen je nooit vergeten.

Liefs,
Je zoon, Guy

Achtbare familie en aanwezigen

Beste Roger,

Onze wegen hebben zich in de loop der jaren op verschillende manieren gekruist. Daarom vond ik het gepast om even het woord tot te richten om hulde te brengen aan mijn goede vriend en verdienstelijke Heldergemnaar. Dank aan de familie dat ik dat mocht doen.

Ik kende Roger al van kindsbeen af. Hoe ik samen na de hoogmis met mijn vader en Roger bij Carcken in de Rembrandt op café mocht. Voor beiden was het een wekelijkse traditie om samen met Lucien Kellens zaliger en André Van Liedekerke, beter gekend als 'den doven' even de voorbije week te overlopen. Steevast werd geïnformeerd naar de toestand van de kinderen, want je familie vond je belangrijk

Later kwamen we elkaar opnieuw tegen, in de Heemkundige kring, waar jij al vanaf het begin bij aanwezig was. Al heel lang verzamelde je alles wat met Heldergem te maken had, en toen voorzitter Willy De Looze je vroeg om mee te werken, was je direct bereid. Je schreef meer dan 100 artikels in het blad van de heemkring, en werkte mee aan tal van tentoonstellingen, zowel bij de voorbereiding, als bij de inhoudelijke invulling, en de permanentie tijdens de openingsuren. Onvermoeibaar was je, en niets was je ook te veel. De kilometers die je reed naar het archief en de briefjes die je volschreef waren niet te tellen. Je maakte ook de eerste publicatie over Heldergem, 'Heldergem in oude prentkaarten', en samen deden we er nog een paar bovenop. Je collectie doodprentjes die je aan de heemkring schonk, is legendarisch. De cultuurprijs kreeg je net niet, maar daar vonden we in Heldergem wat op, en je werd eer aan gedaan door als enige 'de prijs van Heldergem te krijgen als verdienstelijke Heldergemnaar. Het deed je zichtbaar plezier.

Ondertussen werden we ook burens. Ook daar bleek je tomeloze inzet voor heel de buurt: een muurken rechtzetten, wat dals voegen, de haag afdoen. Roger passeerde, en keerde terug met zijn werkbroom aan. 'En klei werksken' zoals jij dat noemde. Allemaal belangeloos, allemaal zonder vragen. Ne properen stielman ook, want het moest juist zijn, of hij herbegon. We zijn er allemaal goed bij gevaren.

Je werkte het liefst op de achtergrond, maar als het over Heldergem ging, trok je mee de kar. Toen de gemeenteschool dreigde verloren te gaan, steunde je

het protest, en stond je mee aan de wieg van de oprichting van de dorpsraad. Toen het tij was gekeerd, deed het je zichtbaar genoeg dat bij de keuze van een beeld voor Heldergem, jouw idee van de Fransman het won, en je hebt het ook altijd een beetje als 'jouw' beeld beschouwd. De inhuldiging was een van de hoogtepunten uit je leven, en toen je nadien zag dat alles goed liep, verdween je geruisloos op de achtergrond.

Hoewel je heel lang kwiek bleef, begon stilaan de leeftijd zijn tol te eisen. Het werken bij anderen ging zo niet meer, en het frustreerde je zichtbaar dat je afhankelijk moest zijn van anderen, jij die altijd klaar stond om anderen te helpen. Je miste je familie, die nochtans alles deden om je het leven zo aangenaam mogelijk te maken. De viering van je 80^e verjaardag, met de film van je leven, had je een laatste boost gegeven, je gaf het nog niet op, tot het echt niet meer ging.

Naast de liefde voor je familie (en ook die van je nieuwe partner) bleef nog een zaak overeind door alle jaren: de vriendschap van en voor je burens en vrienden, die wederzijds was. In de periode dat je af en toe bij Julia, je nieuwe partner verbleef, pasten zij op het huis, en toen het minder goed ging, zorgden ook zij voor jou. Dat er zoiets bestaat als pure vriendschap, heb ik mogen ervaren met de respectvolle manier waarop je bij ons thuis op bezoek kwam: hartelijk, gevat maar nooit opdringerig, en helpen waar het kon.

Als christenen geloven we dat er na deze dood nog een leven komt, en dat we terecht kunnen komen in iets wat we de 'hemel' noemen. Hoe die eruit ziet, kleuren we in vanuit onze eigen gedachten en ervaringen. Bij jou zal die een kopie zijn van je dierbaar Heldergem. Ik hoop dat je in de hemel van jou niet alleen je geliefde Julia tegenkomt – die je veel te vroeg verloor-, maar er ook een plaatsje is om met je vele vrienden van gedachten te wisselen of 'een klein vrouwsken' te stellen.. En als het je te veel wordt, een tafel met een vergrootglas, veel brieven, doodsprentjes en kleine briefjes, zodat je de laatste woorden van het Helderghems dialect kan optekenen op een briefken.

Heldergem dankt je voor wat je voor ons hebt betekend. Een eenvoudig man, klein van gestalte, maar door je onvermoeibare doorzetting en de samenwerking met anderen in staat tot grootse dingen. Een standbeeld heb je al, vanaf nu ook een blijvende plaats in ons hart. Het ga je goed, Roger.

William Minnaert, 19 september 2018

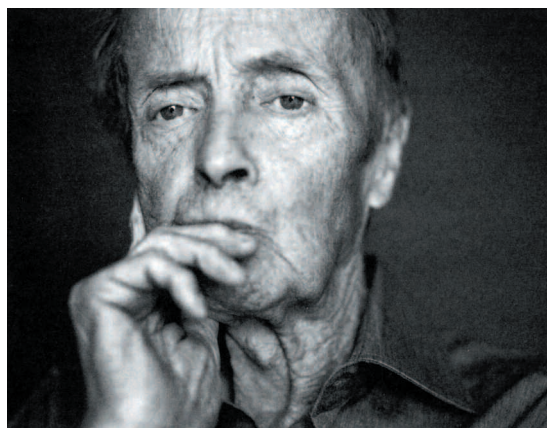

Foto Tom Keymeulen

IN MEMORIAM ROGER DE TROYER

OP WOENSDAG 19 SEPTEMBER NAMEN WIJ AFSCHIED VAN ONZE ACTIEVE MEDEWERKER VAN HET EERSTE UUR, ROGER DE TROYER.

HIJ WERD GEBOREN IN HELDERGEM OP 13 FEBRUARI 1931 EN OVERLEED TE AALST OP 13 SEPTEMBER 2018.

HET MAG GEZEGD, HET IS EEN ENORM VERLIES VOOR ONZE VERENIGING, VOORAL VOOR DE DEELGEMEENTE HELDERGEM, 'ZIJN ELJERGEM', AAN DEWELKE HIJ ZO VERKNOCHT WAS. ZIJN GESCHIEDKUNDIGE BIJDRAGEN OVER ZIJN GEBOORTEDORP ZIJN NIET TE TELLEN. SINDS HET EERSTE NUMMER VAN ONS TIJDSCHRIFT IN 1981 VERSCHIEEN ER GEEN ENKEL NUMMER ZONDER EEN BIJDRAGE VAN ROGER.

HELDERGEM IN OUDE PRENTKAARTEN, DE HERDENKING '900 JAAR HELDERGEM', HET BEELD 'DE FRANSMAN', ZIJN PUBLICATIE 'OE ZEGGEN MEN 'T OMMEL IN 'T ELJERGEMS', DE 'GEZINSRECONSTRUCTIE VAN HELDERGEM', DE BEWERKING VAN DE 'PAROCHIEREGISTERS' EN ZIJN MEDEWERKING AAN 'BIJDRAGE TOT DE GESCHIEDENIS VAN HELDERGEM' ZIJN PIEKMOMENTEN IN ZIJN HEEMKUNDIGE BEDRIJFVIGHEID.

OOK EEN PASSUS UIT DE HOMMAGE VAN ZIJN ZOON GUY TIJDENS DE EUCHARISTIEVIERING, TOONT ZIJN INTERESSE VOOR GESCHIEDENIS: 'IK HERINNER ME HOE WE TWEE JAAR GELEDEN SAMEN NAAR HET OORLOGSMUSEUM IN KLERKEN GINGEN, WAAR JE ONDANKS JE KANKER, HELEMAAL OPLEEFDE EN ONOPHOUDELIJK VERTELDE OVER DE OORLOG AAN DE JONGE LERAAR DIE HET MUSEUM OPENHOUDT. DIT WAS JE LIEVELINGSPLEK. GESCHIEDENIS. EN DIE LIEFDE VOOR GESCHIEDENIS HEB JE ZONDER TWIJFEL DOORGEGEVEN AAN MIJ EN OOK AAN JE KLEINDOCHTER MAURA. EN DAAR BEN IK JE HEEL

DANKBAAR VOOR. WE ZULLEN ERVOOR ZORGEN DAT JE ZORGVULDIG OPGEBOUWD ARCHIEF NIET VERLOREN GAAT EN OPEN STAAT VOOR IEDEREEN DIE ZICH WIL VERDIEPEN IN DE GESCHIEDENIS VAN HELDERGEM EN JE FAMILIE'.

GOEIE VRIEND, WIJ ZULLEN JE MISSEN, JE ZAL ONS NIET MEER BEGROETEN MET JE KWINKSLAG VAN: "WILLY, IK EM E KLEI VROUGSKEN".

WIJ BLIJVEN ROGER GEDENKEN MET ONEINDIGE DANKBAARHEID.

WIJ BIEDEN AAN DE KINDEREN, KLEINKINDEREN EN FAMILIE NOGMAAKS ONZE OPRECHTE DEELNEMING AAN.

